

TÜNDÉR & ÁRNYÉK
SPIN-OFF

Velük
kezdődött
minden

ROBIN O'WRIGHTLY

TRIPICONTI
SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY SOROZAT

---

1. Isabella születése¹

1946 őszén az égi áldás monoton hangon kopogott végig a macskaköves utcákon. Tripicon is túlélte a második világháborút, de inkább menedékhelyül szolgált, mint hogy tényleges háborút szenvedett romhalmazzá lett volna. Nemigen bombázták, ha ide le is hullott valami, az csak a véletlen műve lehetett. Helyreállítani tehát nem kellett az épületeket, de zsidók, hithű keresztények és kirekesztettek százai kerestek és találtak védelmet Minoris szigetén. Leginkább az győzte meg őket, hogy ez a hely elég elszigetelt volt, a szó szoros értelmében.

Abban az időszakban megnőtt a hajóforgalom, jöttek a világ minden részéről. Persze azt is tudták, hogy aki ide érkezett, az szinte biztos, hogy letelepedett. Az újonnan beköltözőknek azonban elsőre nem mondták el, hogy Tripiconban nincsenek egyedül. Hogy különös alakok tűnnek fel az utcákon, tereken, legfőképp éjjel. Ezek a valakik égő kék nyakláncot hordtak és semmihez sem hasonlítható, türkiz színű szemük volt. Sokan nem találkoztak velük, csak mendemondákból értesültek róluk, mert ezek a furcsa emberek igen jól rejtőzködtek. Azt gondolták magukban, hogy talán egy kis szekta tagjai, akik szintén a hitleri rémuralom

---

¹ Tripiconi sztori 4. rész: Az elfelejtett herceg – 4. Izabella c. fejezet alapján

---

---

elől menekültek el. Nem tudhatták, hogy kilométerekkel alattuk egy ugyanolyan szeparált világ terül el, mint Tripicon maga.

Ezen az átlagos szeptemberi napon a kavargó tömegben könnyedén el lehetett vegyülni, akár felszíni, akár felszín alatti is volt az ember.

Így történhetett meg, hogy egy csuklyás kabátos alak közeledett a tér felé, lehajtotta fejét, és csak ment előre. Megjelenése nem okozott akkora feltűnést, mint amire számított, de nem kockáztathatott. Ő maga is menekült, Perallantiszból futott az életéért. A ruha egy aprócska, de szívós testű, elszánt lelkű és tiszta szívű lányt rejtett, a neve Eiza ada-Türío eva-Bella volt. Épphogy elmúlt tizenhét, de már komoly sors várt rá, mivel ő bizonyult a legerősebb női perallantidának, emiatt egyenesen a király fiának, Bolebár Amatának szánták feleségül.

Türío, az apja elismert nemes hírében állt, több házzal, kerttel és gazdasággal rendelkezett a Városban, így a lányának nagy tisztesség lett volna életszövetséget kötni egyenesen a trónörökössel. Ez így rendben is lett volna, csakhogy Eiza egyáltalán nem akart hozzámenni.

Egy – talán a legutolsó – alkalommal vitázott a szülei-vel a szobájában, ahova el akart vonulni, de nem hagyták. Akkor annyira elragadta a kétségbeesés, hogy apja lába elé borult, és szorosan átfogta őt a térdénél.

– Apám, könyörgök, hadd ne kelljen szövetségre lépnem vele! Bármit megteszek... csak hadd maradjak a házadban egyedülállóként!

Anyja, Bella az ajtóban állt melle előtt összefont kar-
ral, és csalódottan csóválta a fejét.

– Eiza, kérlek! – pirongatta lányát. – Tudod jól, hogy
már odaigértünk. Nagy tiszteletlenség és szégyen lenne
visszautasítani az Amatákat. Légy belátó! Csodálatos
életed lesz Bolebár mellett. Igazán rendes, helyes fiú, aki
erős kézzel fogja irányítani Perallantiszt, és boldogan,
melletted. Ez mindannyiunk érdeke, fényecském! – Majd
feszenge odasziszegte társának: – Türio, győzd már
meg!

– Eiza, kicsi lányom – hajolt oda az apja, és felhúzta
magához a zokogástól remegő lányt, hogy átölelje –, édes-
anyádnak igaza van! Te is tudod, hogy egy nemes lányá-
nak kötelessége a tizennyolcadik esztendejét betöltve egy
másik nemessel életszövetségre lépni és összeolvadni. Mi
is így tettünk, amikor eljött a mi időnk. Ráadásul ez a fiú
egy Amata, maga a király fia; ha örököszt szülsz neki, azzal
nagy tisztességet teszel a Városnak és bekerülsz a királyok
könyvébe. Ki ne akarna magának ilyen kiváltságot?

– Mondjuk én – motyogta az ifjú „menyasszony”
az apja mellkasába fúrt fejjel.

– Bolond vagy te, lányom! – fújta oda az anyja.

Hiába könyörgött, kérlelte a szüleit, azok hajthatatlanok voltak.

– Márpedig élettársa leszel Bolebárnak, ha akarsz, ha
nem – vette Türio két kezébe Eiza arcát, és felemelte, hogy
láthassa a makacs lány pillantását. – Az pedig, hogy fiatal
lennél a családalapításhoz, merő butaság. Anyád tizenhat

---

volt, én tizennyolc, amikor szövetséget kötöttünk. És Jeél biztosan áldását adta a frigyünkre, mert egy esztendővel később te is megszülettél.

– A felszín fölötti világot pedig verd ki a fejedből – szólalt meg Bella, és közelebb lépett hozzájuk, majd átkarolta élettársa vállát. – Neked most sokkal fontosabb dolgod van: a királynéság.

– Miért nincs egy nővérem vagy egy húgom?! – fordította el Eiza a tekintetét, mert nem bírta a szüleire nézni.

Ha tehette volna, ellöki magától őket, és kiszalad a házból; át a téren, be az erdőségbe, a folyó másik oldalára, ahova elmélkedni járt egyedül, amikor tehette. De az apja erősen tartotta a vállánál fogva, és az anyja is elállta az útját.

– Ez ügyben Jeélhez fordulj a kérdéssel, mert mi sem tudjuk a választ – sóhajtotta Türio lemondóan. – Ha megmondta neked, kérlek, ne tartsd magadban!

Perallantisz hanyatlott, egyre kevesebben születtek és egyre többen haltak meg. Az amulett nem adott örök életet, csak egy lehetőséget a túlélésre, azt is egyedül a föld alatt. Az atlantidák, akik a Nagy Háború évei alatt szivárogtak le a kéregbuborékba, magukkal hozták a sémita vallást, így a földre szállt Jahve, azaz Jeél imádója lett a nép. Ő pedig azt mondta: sokasodjatok és szaporodjatok, töltsétek be a földet! Hát ők kitartóan szót is fogadtak neki, ám törekvéseiket mégsem koronázta teljes siker. Eiza így maradt szerencsétlenségére egyke és a szülei egyedüli reménye, hogy általa fennmaradjon és beolvadjon vérük a királyi vonalba.

– De én nem akarok Bolebárhoz menni, mert nem szeretem őt, értsétek már meg! – vonaglott teljes elkéskedésében az apja kezei között, nem volt hajlandó feladni a harcot.

Bella nagyot sóhajtott, és közelebb lépett megsimítani a lánya haját, majd átvette a társától, hogy ő ölelje tovább. Ettől Eiza végképp összetört, mert innentől tudta: eldőlt a sorsa. Az anyjával egyébként sem volt túl jó a viszonya, mivel leginkább ő szorgalmazta a frigyet.

– Majd megszereted, ahogy én is tettem apáddal. Ő nagyszerű ember, nem is kívánhattam volna jobbat... Egy hibája van. Ha Amata lett volna, én bizony kibújtam volna a bőrömből! – szólt ki epésen az élettársa felé.

– Bella, ne kezd el megint, kérlek! – emelte fel Türio védekezőn a tenyerét. – A szerelmet amúgy is túlértékelek! – Azzal sértetten elhagyta a szobát.

– Látod, látod, milyen kiváltságos helyzetben vagy, Eiza? Neked igazi királyi sarj lehet a társad – dűnnyögte tovább a nő a karjában nyöszörgő túsának.

A húszéves királyfi már csak egy esztendőre járt a koronától, és emellé szüksége volt egy élettársra is, így kijelölték neki a legerősebbnek és legéletrevalóbbnak ítélt nőt: Eizát.

A lány félt ettől, mert egyáltalán nem vonzódott Bolebárhoz, és a tudattól, hogy azon a napon nagyon közel kell engednie majd magához a gyereknemzés okán, a rosszullét kerülgette. Pedig a fiatalember jóképű és erős volt, rajongtak érte a lányok Város-szerte, de Eiza

---

---

mégsem tartozott közéjük. Úgy érezte, hiányzott valami a fiúból, amit nem tudott meghatározni, micsoda, ám emiatt teljesen hidegen hagyta őt. Hogy a fiatal férfi milyen érzelmekkel viseltetett a lány iránt, azt senki nem tudhatta, mert ritkán találkoztak, és akkor is inkább az életeskü körüli teendőkről volt szó. Az Amata-fiú talán kedvelte őt, de lehet, hogy csak egy jövődöbeli asszonyt látott benne, nem többet.

Eiza pedig nem akart csak egy anya lenni, aki sorban szüli a gyerekeket, vagy egy bábu, aki vidámnak tettetett arccal mosolyog a nép felé a vár balkonjáról. A kis peralantida úgy határozott, hogy majd boldog lesz azzal, akit megszeret. Ám mivel még nem találkozott az illetővel, így nem is sürgette volna a szövetségre lépés eljövételét, ha a szülei nem erőltetik.

Az elköteleződés előtt szeretett volna még élni egy kicsit, felfedezni a világot, azon keresztül megismerni önmagát. Mivel lent már eleget látott, tervei szerint felnézett volna a híres-neves Atlantiszra, ahonnan mostanság a látogatóikat kapták. Ők jöttek-mentek, sok színes történetet meséltek a felszínről, lent pedig egy időre menedékre leltek. Azonban sokáig nem maradhattak, mert hosszú távon képtelenek voltak elviselni a környezet hatásait.

Ugyanis a föld alatti léttel járó túl magas, 30 °C-os állandó hőmérséklet, a felszínhez képest kétszeres nyomás és a Nagycsillag, azaz a Nap fényének hiánya elgyengítette őket hetek-hónapok alatt. Ha nem indultak vissza

---

---

a földfelszín felé hamarabb, akkor rövid időn belül, ott lent haltak meg mind.

Látni akarom Atlantiszt, mielőtt bárkivel is összekötöm az életem, és elveszítem a szabadságomat!

Tisztában volt azzal, hogy ő sem maradhat sokáig fent, mivel az a fajtájára jelentett halálos ítéletet. Az amulett csak pár évet adott volna neki, mielőtt kihuny vele együtt; ez a fizikumuk és a kristály közös kapcsolatával járt, mint mellékhatás. Eiza azonban nem is gondolta, hogy hosszabb ideig tartózkodott volna a föld színén pár napnál-hétnél.

A nagy veszekedés után egyre inkább arra a döntésre jutott, hogy bárhol és bármeddig jó lesz neki, csak minél távolabb lehessen az anyjától, talán még az apjától is, de legfőképpen Bolebár Amatától.

Ezért a fiatal nő tervezni kezdte a saját szökését, és éjszakánként, hogy senki ne olvashassa a gondolatait, mert alvás közben a Város-beliek erre képtelenek voltak.

Azt tudta jól, a Faluba felmenő központi járaton nem szökhették ki anélkül a szabadba, hogy ne követték volna oda, de az Ítélet-szigeti, azaz a második, a Secundusra vivő lépcsőkön igen. Tisztában volt vele, hogy az rettenetes börtönre nyílt, ahonnan perallantida még nem tért vissza élve. Akit az oda száműzött rabok elkaptak, annak elvették az amulettjét, így ítélték kínhalálra, de a nők rosszabbul is járhattak. Ennek ellenére nem vállalta be, hogy a király emberei kezére kerüljön, inkább a fegyencek fenyegetésével nézett szembe. Ott legalább nem keresik, mert azt gondolják, ebek harmincadjára jutott.

Hetekig menetelt fölfelé, éjt nappallá téve, serkentő gyógynövényből készült itallal és étellel, hogy mindig egy lépéssel előbbre járhasson az üldözőinél. Ha ugyan utána mentek, mikor látták, melyik feljárót választotta, de az bizonyos, hogy egy darabig keresték. Ő már nem tudhatta ezt, mert messze járt, és egyre azon gondolkozott, miként juthatna a Faluba anélkül, hogy veszélybe sodorná az életét.

Nem bízta a véletlenre, de még Jeélre sem a sorsát: perallantiszi valutát vitt magával, azaz kis aranylapkákat, melyekből a nyakláncokat is kovácsolták, valamint néhány életkristályt, melyeket a metszőműhelyből csent el, amikor ott járt. Súlyos bünt követett el, ha megtalálták volna nála, az a halálos ítélettel lett volna egyenlő, hiszen a föld alatt élők számára minden amulettkő az életben maradás egyetlen záloga volt. Ezért egyértelműen nem létezett többé visszaút számára a Városba. Eiza tudta, hogy nagyságrendekkel komolyabb árat fizetett a szabadságért, mint elfogadható lett volna, de a saját szívének nem tudott parancsolni, lelkét pedig nem bírta erőszakra, mert azzal önmagát ölte volna meg, ha Bolebárhoz megy nőül. Éjszakákat sírt és rettegett, annyira nem akarta véghezvinni, amit elterveztek neki. Még sosem taszította így semmi az életben, mint ez a frigy.

A felszínre érve ott várták az örök, akik feltartóztatták és visszaküldhették volna, ha nem teríti eléjük zsákmányát, de ő megtette, csak hogy továbbmehessen. Lefizette őket, hogy segítsenek neki átjutni Minoris szigetére, és ne

---

---

legyen a halál leányává. Amulettjét leengedte a nyakából, a markában tartva, majd a keblébe rejtette, hogy ne üssön át a fénye a ruhán, aztán raboknak megfelelő öltözetet kapott, így engedték ki az örök a kijáraton.

– Itt jön az erőszaktevők gyilkosa! – kiabálták szerzetészét, hogy megfélemlítsék a többieket, akik így nem mertek még közelíteni sem a lányhoz.

Eiza lehajtotta a fejét, alig mert körbenézni, lassan haladt, hagyta, hogy kitérjenek előle mind, akik elhitték róla, hogy micsoda bűnös volt. Néhány ór kísérte is, mondván:

– Ítélete azonnali tengerbe vetés.

A szíve ennek ellenére a torkában kalapált, még az öklét is összeszorította, csak ezeket a gondolatait engedte kitörni: *Jeél, légy velem, könyörgök! Vigyél el innen minél előbb!* – hagyta harsogni, hátha elnyomja a lelke háborgását, nehogy a többi elmefoszlányt meghallhassák.

Védelemben jutott el a partra, ahol köszönetet mondott a Mindenhatónak, és a hullámok közé ugrott, hogy eltűnhessen a vízben, azután meg sem állt a főszigetig. Még sosem úszott ennyire gyorsan, mint abban a pillanatban, miközben igyekezett vigyázni arra, ki ne sodorja az áramlat a ruhájából a medálját. Félúton a nyakába vette, és így még sebesebben tempózhatott a szigetek felé. *Jeél legyen áldott az Életkristályért!*

A Falu – ahogy ők hívták – közelébe érve, a nyakláncot visszaeresztette a mellei közé, majd hagyta a fővenyre sodortatni magát a hullámokkal. Ott egy hajó

---

takarásában mászott ki a partra és amennyire tehetette, végiglopózott a dokkok között. Valóságos regényhősnek képzelte magát, akikről annak idején az atlantida vendégek meséltek, még a szíve is felbátorodott, talán sikerrel járhat. Kezdte élvezni a küldetést, annak ellenére, hogy azért mélyen belül félt és valamiféle szomorúságot érzett.

Meg kellett tennem... Úgy nem élet az élet, ha nem élhetem!

Azzal bevette magát a forgatagba.

Nem bántotta senki, nem is foglalkoztak vele, ezért órák óta bolyongott Minorisville-ben, a vizes, csuklyás kabátban, ruhája mélyén a melléhez simuló amulettel, amely erőt adott neki. Lehajtott fejjel, szét sem nézve próbált valamerre eljutni, de ő sem tudta, hogy hová, csak el a kíváncsi szemek és a veszély elől.

Így nem láthatta meg, hogy útját állta egy zöltség- és gyümölcsárus bódéja, amibe egyenesen belesétált, és fel is borult a ládák között. Az egyikre azt látta kiírva: Erdei, talán valamilyen fás helyről szedett termés volt benne. Meglepődött, de mire feleszmélt, már a földön ült és a feliratot bámulta.

Még az atlantidák tanították meg a latin betűkre, és most végre természetes környezetében láthatott is ilyet. Ámbár az is lehet, hogy az amulett csodája volt az idegenül írott nyelv olvasása. *Hogy működik ez?* Nem maradt ideje ezen elmélázni, mert rákiabált egy vaskos hang az áruda mélyéről:

– Hát te, mit csinálsz?

A perallantida tudta, hogy az amulett fordította neki az amúgy ismeretlen atlantiszi nyelvet, magától nem értette volna.

– Bocsánat! Nem akartam! – kelt fel a törmelékek és zúzott gyümölcs alól.

– Ó, hát te is francia vagy? – jelent meg a testes férfi, aki ránézésre az apja lehetett volna. – Hogy hívnak, kislány?

Eiza zavarba jött, egyrészt tudta, hogy nem mondhatta meg az igazi nevét, másrészt azt is tudta, hogy bármi történik a medáljával, máris nem fogja érteni ezt a nyelvet. Mit mondjak? Ki vagyok? Milyen nyelven mondom? Földi Isten, segíts meg! – fohászkodott.

– Eiza... Bella... Erdei! – hirtelen az anyja neve és a ládán látott felirat jutott az eszébe, mely franciául így hangzott: Isabella Dubois.

– Isabella, gyönyörű név! De kislány, hát nem látsz a szemedtől? Most ezt mind össze kell szedned. Micsoda kár, micsoda kár! – sopánkodott és szidta őt az árus.

– Én... Sajnálom! – rebegte megszeppenve Eiza, és azonmód lehajolt, hogy feltakarítson maga után.

– Sajnálod! Persze, hogy sajnálod, de az én káromat ki fizeti meg nekem? – veszekedett vele a férfi.

– Biztosan tudok valamiben segíteni – szakadt ki a lányból tizenhét éve minden kétségbeesése.

Alig ért fel a föld alól, mint menekült, máris újabb bajba került.

– Tudsz hát, pont egy segéderőre van szükségem. Amíg én pakolok, te a kis csinos idomaiddal eladod

---

---

nekem a termést. Ha téged megnéznék, biztosan többen vásárolnak majd.

Bár nem volt épp a leggalánsabb ajánlat, de kezdetnek megtette, a lány már annak is örült, hogy elvegyülhetett a tripiconi tömegben. És lett atlantiszi neve: Isabella Dubois. Csak a nyelvüket kellett volna valahogyan megtanulni, hogy végképp ne derüljön ki a származása, és életben maradjon úgy, ahogyan ő azt elképzelte.

---

2. A szigeti Árnýék²

A Castellanum-negyedben álló Palatium Caesariban – melyet Öregpalotának is becéztek – , azaz a hercegi kastélyban egyik este éppen veszekedés folyt.

– Apám! – harsant végig a termeken az éles férfi-hang. – Ilyen áron nem kell a trón.

– Azt nem te döntöd el, Giovanni-Battista!

Így csak nagyon komoly helyzetekben szólították a fiatal Gianni-Batti Pontit, aki bár huszonhat éves volt, aggregény lévén, a törvények szerint még mindig nem lehetett uralkodó nagyherceg. Huszonegy éves korában megkoronázhatták volna, ezért kerek öt esztendeje rágták a fülét és szívták a véré azzal kapcsolatban, amit már egy ideje akkor sem akart volna hallani, ha csak azt tudták volna kimondani egyedül a szülei.

Nagyon gyorsan menekülőre fogta a dolgot, csattant is utána a nehéz teremajtó.

– Hagyd, Pietro-Giovanni, ha őfelsége nem hajlandó megkérni Anna-Valéria sziléziai grófnő kezét, akkor valóban nem méltó Tripicon vezetésére – csattant fel egy idősebb női hang.

---

2. Tripiconi sztóri 4. rész: Az elfelejtett herceg – 5. Giovanni-Battista c. fejezet alapján

---

– Aurora-Grazia, te sem mondhatasz ilyeneket! Giovanni-Battista, azonnal gyere vissza! – dörgött az öreg nagyherceg.

– Nincs az a nő a világon, aki neki megfelelne, ez egyszerűen elképesztő! – kiabálta az anyahercegné.

– Elkényeztetett ficsúr! – mérgelődött Pietro-Giovanni Ponti. – Én nem ilyenek neveltem! Az átkozott svájci internátus lehetett az oka. Itt kellett volna kitaníttatnunk.

– Te is tudod, hogy fontos volt világot látnia. Egy főnemes nem élheti az életét elefántcsonttoronyban ülve – békítette az asszonya. – Úgy nem válhat uralkodóvá, ha nincs széles körű rálátása a világra, nemde? Te is bejártad a magad útját, tudhatod.

– Az más volt – hagyta rá hites ura. – Én ott leltem rád, a kies Lombardiában, és el is hoztalak az első adandó alkalommal. De ő, kit hozott volna magával? És most mi lesz? Micsoda szégyen! A tripiconi Ponti-ház kihalt, mert egy megveszekedett és makacs fiú nem hajlandó megházasodni! Hát én menten agylobot kapok! – fakadt ki ismét, és Aurora-Grazia egy pohár vízzel sietett lehűteni a kedélyét.

– Ezek az átkozott kapcsolatok! Mintha az egész világ összeesküdött volna ellenem – dühöngött a fiatal férfi, miközben rohant a palota kapuja felé.

A kertbe érve beugrott egy nagyobb bokorba, és ott meglapult. Kivárta, amíg megbizonyosodhatott róla, hogy nem jött utána senki.

Nem akarok megházasodni! Ki követelheti, hogy lelketlenül lekössem magam egy életre?

Tudta ő is, hogy idővel semmiképp nem kerülheti el a nősülést, de ez idáig nem találkozott azzal az asszonnyal vagy lánnyal, akit el tudott volna képzelni egész életére társként. Anna-Valéria pedig a legkevésbé sem tetszett neki, mivel az a perszóna csak a pénzükre és a méltóságukra hajtott volna, ráadásul hiába tűnt szépnek, ha – idézve tőle – buta, mint a szög. Az pedig, hogy csupán kiszolgálja a férfias vágyait, számára csak ideig-óráig lett volna elég, ismerte a dolgok természetét a nagy világtárából. Könnyen bele lehetett fásulni a mindenféle lelki alapvetés nélküli, pusztán testi kapcsolatba.

Giovanni-Battista nem volt naiv, pontosan látta, nem fogja megtalálni az igazit, ha ennyire válogat, de azt a sznob sziléziai banyát egészen biztosan nem akarta feleségül venni. Fontolgatta, ha valaha mégis trónra kerül az életben, eltörli ezt a nevetséges törvényt, miszerint csak házasan kerülhet trónra egy Ponti.

Egy ideje már inkább belevetette magát az éjszakai városi életbe, amennyire csak tehetett, hátha elfelejti palotái kötelességeiből a kellemetlenebbeket. Tripicon lakosága is várta már, hogy fiatalabb uralkodó nagyhercegük legyen Pietro-Giovanninál, olyasvalaki, aki felfrissítette volna a társadalmi és a gazdasági életet a haladó gondolataival. Ezekből a fiatalembernek volt bőven, hiszen az eltelt hónapok alatt megláthatta Minorisville igazi arcát.

Egyébként is szeretett a nép közé vegyülni, mert ott érezte, hogy hasznukra lehet. Tetszett neki, amint az egyszerű emberek szemében tűz lobogott, lánglelkűeknek

---

---

látta őket, akikért érdemes volt élni. Gyakran vágyott arra, bár maga is egy lenne közülük, de nem tehetette meg, hogy elszökik. Az apja idős kora miatt, illetve testvér híján ő maradt az egyetlen számba vehető utód, egyedül csak hercegné kellett volna mellé. A nemzet már-már lázongott, amiért koronahercegként nem volt hajlandó feleséget választani, ezért valahogyan könnyítenie kellett az ország lelkén – és a sajátján is.

Hát akkor induljunk partyázni. Ebben vagyok a legjobb. Talán ez az én hivatásom – sóhajtott hangtalanul a bokor mélyén, mielőtt kibújt volna onnan.

Azért adták neki a tripiconiak a fura nevet: SZIGETI ÁRNYÉK, mert esténként érkezett és mindig valami jót tett. Aki éppen az útjába akadt és bajba került, azon segített. Addig sem kellett otthon hallgatnia szülei végtelenül idegesítő sopánkodását arról, hogy miért nem tesz eleget a társadalmi elvárásoknak és szokik bele a kötelezettségeibe. Azokra az órákra, amíg a nemzetet próbálta megmenteni, legalább levethette hercegi mivoltát.

Arcát kendővel fedte el, hogy ne ismerjék fel, csak a szeme sötétkékje csillogott az éjszakai félhold fényében, miközben végigment a Via Aureanón, a Forum Milleneum felé. Hajtotta az adrenalin és a saját önbecsülésén esett seb dühe, amiért még mindig gyerekként kezelték a szülei, és nem akartak mást csinálni belőle, csak egy ostoba nő még ostobább urát. Való igaz, mióta megszaporodtak és mindennaposak lettek a veszekedések, ő egyre gyakrabban járt el hazulról, a fővárosban pedig mindinkább

---

---

megritkultak a bűnesetek. De senki sem gyanakodott rá, talán mert hamarabb tűnt el a kastély falai mögött, mint kelt volna fel a Nap. Reggelre mindig elégedett emberek hangjától volt hangos a város:

– A szigeti Árnyék itt járt!

– Örök hálám neked, Árnyék!

– Remélem, engem is megment ez a hős, ha szükségem lesz rá.

A rendőrség persze örült is neki, meg nem is, hiszen segített nekik, de olyan eszközökkel tette, mellyel megnehezítette a munkájukat.

Gianni-Batti azonban ezen az estén nem konkrét küldetésre igyekezett, csak egyszerűen egyedül akart lenni. Megállt a főtér szökőkútja előtt, letérdelt a falához, összekulcsolta a kezét és lehunyta a szemét. Magában elmor-molt egy imát, mert bár nem volt kimondottan vallásos, a családjá már megtörte a lelkét.

– Édes Istenem, én sosem akartam más lenni, csak egy ember, aki mások között élve ember maradhat. Nem akarok mást, csak békességet magamnak, elégedettséget a szüleimnek és boldogságot ennek a népnek. Ha létezel... és hallod, akkor... kérlek, add meg nekem és nekik! Ámen.

Nem is akart többet az élettől, legalábbis egyelőre.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

